NORAKSTS
Lieta Nr. 115014914/14

SPRIEDUMS
Latvijas Republikas vārdā
Jelgavā, 2014. gada 14.oktobrī

Jelgavas tiesas tiesnese Laila Gulbe rakstveida procesā izskatīja administratīvā pārkāpuma lietu, kas ierosināta pamatojoties uz SIA „Gravidus" (vienotais reģistrācijas Nr./reģistrācijas numurs/) sūdzību par Valsts darba inspekcijas (turpmāk – VDI) 2014.gada 19.maija lēmumu „Par Zemgales reģionālās Valsts darba inspekcijas lēmuma Nr.12Q-1023-2014-4 pārsūdzēšanu un rīkojuma Nr.12-VDI-018-2014-66 apstrīdēšanu" atcelšanu, un

k o n s t a t ē j a :

[1.] 2014.gada 20.martā Zemgales reģionālās Valsts darba inspekcijas (turpmāk – ZRP VDI) inspektors E.Tauteris SIA „Gravidus", reģistrācijas Nr./reģistrācijas numurs/(turpmāk – Sūdzības iesniedzējs), sastādīja administratīvā pārkāpuma protokolu Nr.AM022974 (turpmāk – Protokols), kurā norādīja, ka 2013.gada 16.decembrī pkst.16:00, konstatēts, ka darbiniekam /pers. A/ nav izmaksāta darba samaksa un darba braucienu kompensējamie izdevumi pilnā apmērā. Darba tiesiskās attiecības ar šo darbinieku nav izbeigtas. Darbiniekam /pers. B/ nav izmaksāta darba samaksa un darba braucienu kompensējamie izdevumi pilnā apmērā par 2013.gada novembri un decembri. Darba tiesiskās attiecības ar šo darbinieku ir izbeigtas 2013.gada 23.decembrī. /pers. A/ un /pers. B/ strādāja par kravas automobiļa vadītājiem, kuru pienākumos ietilpa vadīt, remontēt un apkalpot kravas automobiļus, autotransporta līdzekļus ar piekabēm un puspiekabēm jebkurā attālumā. Darbiniekiem bija izsniegtas Sūdzības iesniedzēja bankas norēķinu kartes ar darbinieka vārdu, uzvārdu. Pēc darba devēja paskaidrojuma, darbiniekiem kontā pieejamie līdzekļi bija paredzēti uzņēmuma saimnieciskās darbības veikšanai, un, ja netika iesniegti attaisnojuma dokumenti, darba devējs uzskatīja, ka darbinieks uzņēmuma līdzekļus iztērējis savām vajadzībām. Konstatēts, ka darba devējs veica ieturējumus no darbinieku darba braucienu kompensējamiem izdevumiem. Saskaņā ar Darba likuma 80.panta ceturto daļu, aizliegts izdarīt ieturējumus no citām darbiniekam izmaksājamām summām, uz kurām, saskaņā ar Civilprocesa likumu, nedrīkst vērst piedziņu. Saskaņā ar Civilprocesa likuma 596.pantu piedziņu nevar vērst uz darbiniekam izmaksājamām summām sakarā ar komandējumu (darba braucienu). Pēc darba devēja iesniegtajām darba laika uzskaites tabulām ir redzams, ka darbiniekam /pers. A/ par 2013.gada novembri ir uzskaitītas 135,85 h. Savukārt pēc /pers. A/ personīgi iesniegtajiem transportlīdzekļa vadītāja darba un atpūtas laika uzskaites digitālās kontrolierīces (tahogrāfa) izdrukām ir redzams, ka darbinieks 2013.gada novembrī ir nostrādājis 141 h 45 min. Konstatēts, ka darba devējs nav precīzi uzskaitījis darbinieka nostrādāto laiku. Lai pārliecinātos par darba devēja uzrādītu minēto darbinieku darba laika uzskaites veikšanu pareizību, Valsts darba inspekcijas amatpersona vairākkārtēji uzaicinājumos pieprasīja digitālā tahogrāfa izdrukas, kur būtu redzams reāli nostrādātais darbinieku darba laiks. Darba devējs tahogrāfu izdrukas neiesniedza, paskaidrojot, ka Valsts darba inspekcijai nav tiesības pieprasīt datus savādākā formātā, kā tos reglamentē normatīvie akti. Saskaņā ar Valsts darba inspekcijas likuma 12.panta pirmo daļu, darba devēji, darbinieki un citas personas pēc Darba inspekcijas amatpersonu pieprasījuma sniedz Darba inspekcijai tās uzdevumu izpildei nepieciešamo informāciju. Sūdzības iesniedzēja pārstāvis pieprasītos dokumentus neuzrādīja, neiesniedza, tādējādi neizpildīja Valsts darba inspekcijas amatpersonas likumīgās prasības.

Protokolā norādīts, ka Sūdzības iesniedzējs ir izdarījis Ministru kabineta noteikumu Nr. 969 „Kārtība, kādā atlīdzināmi ar komandējumiem saistītie izdevumi" (turpmāk – MK noteikumi Nr.969) 42.punkta, Darba likuma 80.panta ceturtās daļas, 128.panta pirmās daļas, 137.panta pirmās daļas, Valsts darba inspekcijas likuma 12.panta pirmās daļas pārkāpumus un viņa darbības kvalificētas kā Latvijas APK 41.panta pirmajā daļā un 175. ^{2} pantā minētie administratīvie pārkāpumi.

[2.] 2014.gada 26.martā ZR VDI inspektors E.Tauters sastādīja Sūdzības iesniedzējam adresētu rīkojumu Nr.12-VDI-018-2014-66, kurā norādīts, ka Sūdzības iesniedzējs nav ievērojis MK noteikumu Nr.969 42.punkta, Darba likuma 69.panta pirmās daļas, 80.panta ceturtās daļas, 128.panta pirmās daļas, 137.panta pirmās daļas prasības, kā arī doti norādījumi atklāto normatīvo aktu prasību pārkāpumu novēršanai.

Lietā nav ziņu, ka Sūdzības iesniedzējs būtu apstrīdējis minēto rīkojumu.

[3.] Ar Zemgales reģionālās VDI inspektora E.Tautera 2014.gada 1.aprīļa lēmumu Nr.12Q-1023-2014-4 (turpmāk tekstā - ZR VDI Lēmums) konstatēts, ka Sūdzības iesniedzējs izdarījis MK noteikumu Nr.969 42.punkta, Darba likuma 80.panta ceturtās daļas, 128.panta pirmās daļas, 137.panta pirmās daļas, Valsts darba inspekcijas likuma 12.panta pirmās daļas pārkāpumu un viņa darbības kvalificētas kā Latvijas APK 41.panta pirmajā daļā un 175. ^{2} pantā minētie administratīvie pārkāpumi un piemērots naudas sods 135.00 *euro* apmērā.

Par ZR VDI Lēmumu Sūdzības iesniedzējs iesniedza sūdzību.

[4.] Ar 2014.gada 19.maija VDI direktora R.Lūša lēmumu Nr.2014-05-4/119-(2014-05-04/132)-2014-05-05/265 (turpmāk tekstā – VDI Lēmums) nolemts:

- ZR VDI Lēmumu atcelt daļā par Darba likuma 128.panta pirmās daļas un Valsts darba aizsardzības inspekcijas likuma 12.panta pirmās daļas pārkāpumu, bet pārējā daļā atstāt to negrozītu;
- Izteikt ZR VDI 2014.gada 26.marta rīkojuma Nr.12-VDI-018-2014-66 (turpmāk tekstā – Rīkojums) 2.sadaļas 2.punktu šādā redakcijā: „Aprēķināt un izmaksāt darbiniekam /pers. A/ nepamatoti ieturēto summu par darba braucienu papildus izdevumiem par 2013.gada novembri atbilstoši MK noteikumu Nr.969 42.punktam, Darba likuma 80.panta ceturtajai daļai";
- Atcelt Rīkojuma 2.punkta 1., 4.,5.apakšpunktu, bet pārējā daļā Rīkojumu atstāt negrozītu.

[5.] 2014.gada 4.jūnijā Jelgavas tiesā saņemta Sūdzības iesniedzēja sūdzība, kurā lūgts atcelt VDI Lēmumu kā prettiesisku.

Sūdzība ir pamatota ar šādiem argumentiem.

[5.1.] darbinieku nostrādātās stundas ir uzskaitītas kopumā, ievērojot normatīvajos aktos un iekšējos uzņēmuma dokumentos noteikto summētā darba laika uzskaites periodu četri mēneši. Tahogrāfa dati, kas saistās ar citu darbu veikšanu, nedod tiesības uz samaksu, ja darbs reāli nav veikts, bet šādu darbu reģistrēšana ir notikusi tahogrāfa lietošanas specifikas dēļ, t.i, apstājoties nav uzstādīts atpūtas periods un tahogrāfs automātiski reģistrē citus darbus. Tieši tāpēc tahogrāfa reģistrētā informācija tiek salīdzinātā ar satelīta izdrukām, kur ir redzama automašīnas atrašanās vieta. Līdz ar to VDI kontrolē ir pārkāpusi tahogrāfa lietošanas noteikumos noteikto kontroles kārtību, kā arī izmantojusi Dokumentu juridiskā spēka likumam neatbilstošas izdrukas, kuras nesatur obligātos rekvizītus – parakstus un dokumentu autoru. VDI nav tiesības izmantot šāda veida izdrukas – tās nav uzskatāmas par tahogrammām, jo neatbilst Eiropas savienības regulās noteiktajiem tahogrammu standartiem, kas ir vai nu riņķveida – analogajiem tahogrāfiem, vai čeka veidā – drukājot no digitālajiem tahogrāfiem. Izdruka, kas neatbilst ES regulās noteiktajam standartam un nesatur obligātos rekvizītus, ir izņemama no lietas kā pierādījums. Pārējos gadījumos kontrole tiek veikta no regulā reglamentētā lejuplādētā datu faila.

VDI nevarēja konstatēt, ka precīzi netiek uzskaitītas darbinieka nostrādātās stundas kopumā, jo normatīvajos aktos noteiktā kārtība neveica iesniegto datu kontroli, kā arī ignorēja normatīvajos aktos noteikto četru mēnešu darba laika uzskaites periodu, kurā tiek veikta apmaksa par nostrādātajām stundām kopumā, pārbaudot darba algas aprēķinam sniegtos datus.

Ar VDI Lēmumu Rīkojums daļā par darba laika uzskaiti un darba algas aprēķinu (Rīkojuma 1.,4.,5.punkts) ir atcelts, tādējādi atzīstot, ka darba laika uzskaite noteiktajā uzskaites periodā kopumā ir veikta precīzi.

[5.2.] VDI nepamatoti uzskata, ka Sūdzības iesniedzējs ir veicis ieturējumus no darba braucienu dienas naudas, tajā pašā laikā atzīstot, ka /pers. A/ avansā ir saņēmis 431.16 LVL un /pers. B/ 389.04 LVL.

VDI nav tiesības kontrolēt piemērojamās izdevumu normas un izmaksas kārtību, jo MK noteikumi Nr.969 ir izdoti saskaņā ar likumu Par nodokļiem un nodevām, nevis darba likumdošanu.

VDI Lēmumā nepamatoti norādīts, ka dienas naudas izmaksai avansā ir nepieciešams papildus pieprasījums no darba ņēmēja, jo kompensējamie izdevumi uzskaitīti MK noteikumu Nr.969 8.punktā. Saskaņā ar normatīvajiem aktiem dienas naudai ir tāds pats statuss kā citiem 8.punktā noteiktajiem izdevumiem un tā ietilpst komandējuma laikā atlīdzināmo izdevumu definējumā, līdz ar to nav pamata uzskatīt, ka dienas naudas izmaksai avansā būtu jāsaņem speciāls pieprasījums izdevumu kompensācijai. Atbilstoši MK noteikumu Nr.969 12.punktam dienas nauda tiek uzskatīta par saņemtu, veicot galīgo norēķinu ar darbinieku un aprēķinot šo noteikumu 8.punktā noteikto izdevumu normas un salīdzinot ar avansā saņemtajiem naudas līdzekļiem. Nav saprotams, kāpēc avansā saņemtās summas ir klasificētas kā 41.punktā minētie kompensējamie izdevumi, bet ignorēti 42.punktā noteiktie kompensējamie izdevumi, kas, saskaņā ar MK noteikumiem Nr.969, ir vienādā kategorijā un tiem saskaņā ar MK noteikumu Nr.969 12.punktu ir vienota izmaksas kārtība.

Ir nekorekti uzskatīt, ka avansā saņemtās naudas summas skaitās nesaņemtas un uzņēmumam ir jāatprasa kompensējamie izdevumi, lai pēc tam tos atkārtoti izmaksātu. Turklāt nodokļu likumdošana paredz sankcijas par izmaksāto naudas summu pārsniegumu.

MK noteikumi Nr.969 ir speciālais normatīvais akts, sekojoši Darba likuma 80.pants nav spēkā, jo MK noteikumi reglamentē speciālo kompensējamo izdevumu izmaksas kārtību.

[5.3.] Nav pamatots VDI Lēmumā norādītais, ka Sūdzības iesniedzēja iesniegtajiem kontu izrakstiem nav juridiskā statusa. Sūdzības iesniedzējs uzskaiti veic atbilstoši likumam "Par grāmatvedību" un grāmatojumi grāmatvedības reģistros tiek veikti saskaņā ar attaisnojuma dokumentiem, kam saskaņā ar minēto likumu ir juridiska dokumenta statuss (likums „Par grāmatvedību" 7.[1] panta piektā daļa). Likums „Par grāmatvedību" ir speciālais normatīvais akts, tam ir augstāks juridiskais spēks par Juridiskā statusa likumu, tāpēc Sūdzības iesniedzējam ir tiesības apliecināt bankas izdrukas, bet VDI pieprasījums pēc bankas apstiprinājuma uz konta izraksta ir prettiesisks un nav pamata uzskatīt, ka VDI nevar konstatēt saņemtās naudas summas.

Nav saprotama norāde par Avansa norēķinu Nr.27, jo lietā iesniegta avansa norēķina atskaite par novembri Nr.10/12, kuras forma noteikta Sūdzības iesniedzēja grāmatvedības standartos un atbilst dokumentu noformēšanas noteikumiem. Līdz ar to VDI ir iespējams pārbaudīt naudas plūsmas datus un neatbilst lietā norādītajam, ka nav juridisku dokumentu.

[6.] **Tiesa konstatē turpmāk minēto**.

[6.1.] Lietā pastāv strīds par to, vai sūdzības iesniedzējs ir izdarījis Latvijas MK noteikumu Nr.969 42.punktā, Darba likuma 80.panta ceturtajā daļā, 137.panta pirmajā daļā minētos pārkāpumus un viņa darbības kvalificējamas kā Latvijas APK 41.panta pirmajā daļā minētais administratīvais pārkāpums un vai piemērotais naudas sods 135.00 *euro* apmērā ir likumīgs un pamatots.

[6.2.] Saskaņā ar Latvijas APK 289.[6] panta pirmo daļu rajona (pilsētas) tiesa administratīvā pārkāpuma lietu izskata rakstveida procesā. Rajona (pilsētas) tiesa mutvārdu procesu nosaka pēc savas iniciatīvas vai tad, ja to lūdz persona, kura saukta pie administratīvās atbildības, cietušais vai prokurors. Rakstveida procesā administratīvā pārkāpuma lietas izskatīšana notiek, nerīkojot tiesas sēdi. Izskatot lietu rakstveida procesā, nolēmumu tiesa pieņem uz lietā esošo dokumentu pamata.

Lūgumi par lietas izskatīšanu mutvārdu procesā nav saņemti, tiesa nesaskata nepieciešamību noteikt lietas izskatīšanu mutvārdu procesā, līdz ar to noteikta administratīvās lietas izskatīšana rakstveida procesā un, saskaņā ar Latvijas APK 289.[6] panta ceturto daļu, tika noteikts termiņš paskaidrojumu sniegšanai līdz 2014.gada 20.augustam.

Noraidījumi, lūgumi vai pieteikumi lietā nav saņemti.

[6.3.] Lietā saņemts VDI paskaidrojums (turpmāk – Paskaidrojums), kurā norādīts, ka:

[6.3.1.] lietā atrodas valsts sabiedrības ar ierobežotu atbildību (turpmāk –VSIA) „Autotransporta direkcija" 2014.gada 14.februāra vēstule, kurai pielikumā pievienota /pers. A/ iknedēļas tahogramma un darbības pēc tahogrammām detalizēti par periodu no 2013.gada 28.oktobra līdz 2013.gada 10.novembrim. Minēto vēstuli parakstījis VSIA „Autotransporta direkcija" starptautisko autopārvadājumu koordinācijas daļas vadītāja vietnieks, tātad dokumentā ir norādīts dokumenta autors un viņa paraksts. Līdz ar to minētajai vēstulei pievienotie pielikumi uzskatāmi par pierādījumiem administratīvā pārkāpuma lietā, bet Sūdzības iesniedzēja arguments, ka VDI izmantojusi Dokumentu juridiskā spēka likumam neatbilstošas tahogrāfa izdrukas, kas nesatur obligātos rekvizītus – parakstu un paraksta autoru, ir nepamatots;

[6.3.2.] Sūdzības iesniedzēja iesniegtie konta izraksti nesatur likuma „Par grāmatvedību" 7.panta 3.,6., 9.,10.punktā noteiktās obligātās sastāvdaļas, līdz ar to nav uzskatāmi par ārējiem attaisnojuma dokumentiem kā to savā sūdzībā norāda Sūdzības iesniedzējs;

[6.3.3.] VDI Lēmumā konstatēts, ka Sūdzības iesniedzējs neprecīzi veicis darba laika uzskaiti /pers. A/ un Rīkojuma 2.punkta 1.apakšpunktā nav precīzi norādītas Sūdzības iesniedzējam izpildāmās darbības, līdz ar to Rīkojuma apakšpunkts atcelts. Savukārt, atceltie Rīkojuma 2.punkta 4., 5.apakšpunkti nav attiecināmi uz darba laika uzskaiti. Līdz ar to Sūdzības iesniedzējs nepamatoti uzskata, ka, atceļot Rīkojuma 2.punkta 1., 4., 5. apakšpunktus, VDI ir atzinusi, ka Sūdzības iesniedzējs ir precīzi uzskaitījis /pers. A/ darba laiku;

[6.3.4.] VDI, atbilstoši Valsts darba inspekcijas likuma 3.panta otrās daļas 1.punktam, uzrauga un kontrolē darba tiesisko attiecību un darba aizsardzības normatīvo aktu prasību ievērošanu. Darba likuma 76.panta pirmās daļas 1.punktā noteikts, ka darba devējam ir pienākums atlīdzināt tos darbinieka izdevumus, kuri atbilstoši darba līguma noteikumiem nepieciešami darba veikšanai vai arī ir radušies ar darba devēja piekrišanu, īpaši

uzdevumus, kas saistīti ar darbinieka komandējumu vai darba braucienu. Kārtību, kādā atlīdzināmi izdevumi, kas saistīti ar mācību, darba un dienesta komandējumiem, komandējuma izdevumu kompensācijas normas, kā arī kompensāciju normas par izdevumiem, kas saistīti ar darba braucieniem, nosaka MK noteikumi Nr.969. No minētā secināms, ka VDI uzrauga arī darbiniekiem atlīdzināmo izdevumu izmaksu un ir tiesīga kontrolēt MK noteikumos Nr.969 norādīto darbiniekam izmaksājamo summu izmaksu (*Administratīvā rajona tiesas Rīgas tiesu nama 22.03.2013. spriedums lietā Nr.142245611*). Līdz ar Sūdzības iesniedzēja argumenti, ka VDI nav tiesīga kontrolēt MK noteikumos Nr.969 norādītās piemērojamo izdevumu normas un izmaksas kārtību, nav pamatots;

[6.3.5.] Atbilstoši Darba likuma 137.panta pirmajai daļai, darba devējam ir pienākums precīzi uzskaitīt katra darbinieka nostrādātās stundas kopumā, kā arī atsevišķi virsstundas, darbu nakts laikā, nedēļas atpūtas laikā un svētku dienās nostrādātās summas. Tātad darba laika uzskaite veicama precīzi, neatkarīgi no tā, kādā laika periodā darba devējs to veic. Līdz ar to Sūdzības iesniedzēja iebildums, ka VDI nav ievērojusi normatīvajos aktos noteikto četru mēnešu darba laika uzskaites periodu, nav pamatots;

[6.3.6.] VDI, izskatot administratīvā pārkāpuma lietu un pieņemot VDI Lēmumu, ir ievērojusi procesuālos principus, vērtējusi Sūdzības iesniedzēja argumentus, lietā esošos dokumentus un lietas faktiskos apstākļus, līdz ar to VDI Lēmums ir pamatots un likumīgs, bet Sūdzības iesniedzēja sūdzība noraidāma.

[7.] Saskaņā ar Latvijas APK 289.^{6}panta septīto daļu tiesa, izskatot administratīvā pārkāpuma lietu, cita starpā izlemj šādus jautājumus: vai ir noticis administratīvais pārkāpums; vai persona, kuru sauc pie administratīvās atbildības, ir vainīga šā administratīvā pārkāpuma izdarīšanā; vai persona ir sodāma par šo administratīvo pārkāpumu; vai ir apstākļi, kas pastiprina vai mīkstina atbildību; kāds administratīvais sods piemērojams personai.

Tiesa nekonstatē Latvijas APK 289.^{12} panta pirmajā daļā norādītos pamatus, lai pēc savas iniciatīvas lemtu par pārsūdzētā lēmuma atcelšanu un lietas nosūtīšanu jaunai izskatīšanai.

[8.] Latvijas APK 289.^{13} panta trešā daļa noteic, ja tiesnesis, izskatot sūdzību, atzīst, ka iestādes lēmumā ietvertais pamatojums ir pareizs un pilnībā pietiekams, viņš par sūdzību pieņemtā lēmuma motīvu daļā var norādīt, ka pievienojas iestādes nolēmuma motivācijai. Šādā gadījumā izvērstāks argumentu izklāsts nav nepieciešams.

Tiesa, izvērtējot lietā esošos pierādījumus kopumā un savstarpējā sakarībā, un ar tiem konstatētos lietas apstākļus atzīst, ka VDI Lēmumā un Paskaidrojumā ietvertais pamatojums ir pareizs – VDI pareizi noteikusi, ka ir izdarīts MK noteikumu Nr.969 42.punkta, Darba likuma 80.panta ceturtās daļas, 137.panta pirmās daļas pārkāpums par ko paredzēta atbildības Latvijas APK 41.panta pirmajā daļā un tā izdarīšanā vainojams sūdzības iesniedzējs. Līdz ar to tiesa pievienojas VDI Lēmuma motivācijai un to neatkārto.

[9.] Papildus tiesa norāda, ka atbilstoši Latvijas APK 243.pantam pierādījumi administratīvā pārkāpuma lietā ir jebkuras šajā kodeksā paredzētajā kārtībā iegūtas un noteiktā procesuālajā formā nostiprinātas ziņas par faktiem, kurus administratīvā pārkāpuma lietvedībā iesaistītās personas savas kompetences ietvaros izmanto, lai pierādītu administratīvā pārkāpuma esamību vai neesamību un noskaidrotu citus apstākļus, kam ir nozīme lietas pareizā izlemšanā.

Latvijas APK 243.panta astotā un devītā daļa noteic, ka pierādījuma ticamība ir kādas ziņas patiesuma konstatēšanas pakāpe. To, cik ticamas ir pierādīšanā izmantojamās ziņas par faktiem, izvērtē, aplūkojot visus administratīvā pārkāpuma lietvedības laikā iegūtos faktus vai ziņas par faktiem kopumā un savstarpējā sakarībā. Nevienam no pierādījumiem nav iepriekš noteikta augstāka ticamības pakāpe attiecībā pret pārējiem pierādījumiem. Pierādījumi ir attiecināmi uz konkrēto administratīvā pārkāpuma lietu, ja ziņas par faktiem tieši vai netieši apstiprina administratīvā pārkāpuma lietvedībā pierādāmo apstākļu esamību vai neesamību, kā arī citu pierādījumu ticamību vai neticamību, izmantošanas iespējamību vai neiespējamību.

Latvijas APK 243.^{1}pants nosaka, ka pierādīšanas līdzekļi ir pie administratīvās atbildības sauktās personas paskaidrojumi, personu liecības, eksperta atzinums, kompetentās institūcijas atzinums, dokuments, kas satur ziņas par faktiem, rakstveidā vai citā formā, elektroniskie pierādījumi, procesuālajās darbībās rakstveidā vai citā veidā nostiprinātas ziņas par faktiem, lietiskie pierādījumi.

Lietā esošo pierādījumu novērtēšana piekrīt institūcijai (amatpersonai), kas izspriež lietu pēc būtības. Jautājums par to, vai lietā esošie pierādījumi ir pietiekoši personas vainīguma konstatēšanai vai nav pietiekoši, ir būtības jautājums. Latvijas APK 244.pants nosaka, ka institūcija (amatpersona) pierādījumus novērtē pēc savas iekšējās pārliecības, kas pamatota uz vispusīgi, pilnīgi un objektīvi izpētītiem visiem lietas apstākļiem to kopumā, pēc likuma un tiesiskās apziņas.

Tiesa atzīst, ka administratīvo pārkāpumu lietās privātpersonai ir tiesības uz līdzvērtīgām procesuālajām garantijām lietas izskatīšanā kā kriminālprocesā un viena no šādām garantijām ir nevainīguma prezumpcijas ievērošana, kas nostiprināta arī Satversmes 92.pantā. No nevainīguma prezumpcijas izriet, ka visas pamatotās šaubas skaidrojamas par labu personai. Tas ir, tiesai ir jāinterpretē šaubas par labu privātpersonai tikai tad, ja, novērtējot visus lietā esošos pierādījumus, tiesa nevar nonākt pie pārliecības par personas vainu administratīvā pārkāpuma izdarīšanā. Apstāklis, ka lietā esošos pierādījumus un lietas faktiskos apstākļus lietas dalībnieks ir vērtējis citādāk nekā tiesa, nevar būt par pamatu lietvedības izbeigšanai administratīvā pārkāpuma lietā.

[10.] Tiesa konstatē, ka sākotnēji ar ZR VDI Lēmums atzīts, ka Sūdzības iesniedzējs izdarījis MK noteikumu Nr.969 42.punkta, Darba likuma 80.panta ceturtās daļas, 128.panta pirmās daļas, 137.panta pirmās daļas, Valsts darba inspekcijas likuma 12.panta pirmās daļas prasības un viņa darbības kvalificētas kā Latvijas APK 41.panta pirmajā daļā un 175. ^{2} pantā minētie administratīvie pārkāpumi un piemērots naudas sods 135.00 *euro* apmērā. ZR VDI Lēmumā norādīts, ka ir izdarīts nebūtisks pārkāpums aiz neuzmanības, atbildību mīkstinoši un pastiprinoši apstākļi nav konstatēti.

Savukārt, ar VDI Lēmumu atzīts, ka Sūdzības iesniedzējs izdarījis MK noteikumu Nr.969 42.punkta, Darba likuma 80.panta ceturtās daļas, 137.panta pirmās daļas un viņa darbības kvalificētas kā Latvijas APK 41.panta pirmajā minētais pārkāpums, bet piemērotais naudas sods atstāts negrozīts. Līdz ar to atzīts, ka Sūdzības iesniedzējs izdarījis vienu, nevis divus administratīvos pārkāpumus.

Saskaņā ar Latvijas APK 22.pantu administratīvais sods ir atbildības līdzeklis un tiek piemērots, lai personu, kura izdarījusi administratīvo pārkāpumu, audzinātu likumu ievērošanas un sadzīves noteikumu cienīšanas garā, kā arī lai tiklab tiesību pārkāpējs, kā citas personas neizdarītu jaunus pārkāpumus.

Latvijas APK 32.pants paredz, ka sodu par administratīvo pārkāpumu uzliek ietvaros, ko nosaka normatīvais akts, kurā paredzēta atbildība par izdarīto pārkāpumu, stingrā saskaņā ar šo kodeksu un citiem aktiem par administratīvajiem pārkāpumiem. Uzliekot sodu, ņem vērā izdarītā pārkāpuma raksturu, pārkāpēja personību, viņa vainas pakāpi, mantisko stāvokli, atbildību mīkstinošos un pastiprinošos apstākļus.

Latvijas APK APK 41.panta pirmajā daļā noteikts, ka par darba tiesiskās attiecības regulējošo normatīvo aktu pārkāpšanu, izņemot gadījumus, kas noteikti šā panta otrajā un trešajā daļā, juridiskajai personai piemēro naudas sodu no septiņdesmit līdz tūkstoš simt *euro apmērā.*

Lietā nav ziņu, ka Sūdzības iesniedzējs būtu agrāk administratīvi sodīts. Pieļautie darba normatīvo aktu pārkāpumi atzīti par nebūtiskiem un izdarītiem aiz neuzmanības, izdarīts viens administratīvais pārkāpums. No administratīvā pārkāpuma lietas materiāliem *(lietas lapa 30)* zināms, ka Sūdzības iesniedzējs 2014.gadā nodarbina četrus darba ņēmējus, ar komercdarbību nodarbojas kopš 2005.gada.

Ņemot vērā iepriekš minēto, un, izvērtējot lietā esošo pierādījumus kopumā un savstarpējā sakarībā, tiesa uzskata, ka Latvijas APK 41.panta pirmās daļas ietvaros grozāms Sūdzības iesniedzējam piemērotais naudas sods.

Ņemot vērā minēto un saskaņā ar Latvijas APK 289.[6], 289.[7]., 289.[12], 289.[13,] 289.[17] - 289.[18] pantu, tiesnese

n o s p r i e d a :

grozīt Valsts darba inspekcijas 2014.gada 19.maija lēmumu „Par Zemgales reģionālās Valsts darba inspekcijas lēmuma Nr.12Q-1023-2014-4 pārsūdzēšanu un rīkojuma Nr.12-VDI-018-2014-66 apstrīdēšanu" **un sodīt SIA „Gravidus", reģistrācijas Nr./reģistrācijas numurs/, ar naudas sodu 70 *euro* (septiņdesmit *euro*) apmērā.**

Spriedumu var pārsūdzēt Zemgales apgabaltiesā 10 (desmit) darba dienu laikā no pilna sprieduma paziņošanas dienas, iesniedzot apelācijas sūdzību Jelgavas tiesā.

Spriedums sastādīts un pieejams tiesas kancelejā 2014.gada 14.oktobrī.

Saskaņā ar Paziņošanas likuma 8.panta trešo daļu, dokuments, kas paziņots kā ierakstīts pasta sūtījums, uzskatāms par paziņotu septītajā dienā pēc tā nodošanas pastā.

Tiesnese (personiskais paraksts) L.Gulbe

NORAKSTS PAREIZS
Jelgavas tiesas tiesnese L.Gulbe
Jelgavā, 14.10.2014.